

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA
PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 32637/21
PASSUS PROSPERUS D.O.O.
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 13. svibnja 2026. u odboru u sastavu:

Artūrs Kučs, *predsjednik*,

Davor Derenčinović,

Anna Adamska-Gallant, *suci*,

i Liv Tigerstedt, *zamjenica tajnika odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 32637/21) protiv Republike Hrvatske koji je društvo Passus Prosperus d.o.o., („društvo podnositelj zahtjeva”), društvo s ograničenom odgovornošću osnovano u skladu s hrvatskim pravom sa sjedištem u Zagrebu, koje je zastupala gđa V. Drenški Lasan, odvjetnica u Zagrebu, podnijelo Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 18. lipnja 2021.,

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada”), koju je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik, obavijesti o zahtjevu,

očitovanja stranaka,

nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

PREDMET SPORA

1. Predmet se odnosi na oduzimanje znatnog novčanog iznosa od društva podnositelja zahtjeva kao imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom u kaznenom postupku protiv njegove jedine osnivačice i direktorice.

2. Godine 2012. Državno odvjetništvo podiglo je optužnicu protiv S.V., jedine osnivačice i tadašnje direktorice društva podnositelja zahtjeva, zbog zlorabe povjerenja u gospodarskom poslovanju na štetu društva D., čija je također bila jedina direktorica, ali ne i jedina imateljica udjela. U optužnici je navedeno da je S.V. bez ovlaštenja zaključila više ugovora o kratkoročnim pozajmicama između društva D., sebe i društva podnositelja u okviru kojih je

sebi i društvu podnositelju prenijela približno 265.000 eura (EUR) iako je bila svjesna da se te pozajmice neće vratiti.

3. U optužnici je navedeno da je S.V. time pribavila protupravnu imovinsku korist. Navedeno je i da je tijekom istrage financijski vještak utvrdio da je od ukupnog iznosa prenesenog S.V.-u i društvu podnositelju, iznos od 152.000 eura prenesen S.V. osobno i da ni S.V. ni društvo podnositelj nisu vratili pozajmljene iznose.

4. Godine 2014. Županijski sud u Zagrebu oslobodio je S.V. optužbe, ali je 2015. Vrhovni sud ukinuo tu presudu i predmet vratio na ponovno suđenje.

5. Na raspravi održanoj 20. siječnja 2017. pred Županijskim sudom u Velikoj Gorici, koji je postupao kao raspravni sud, državno odvjetništvo je izmijenilo optužnicu precizirajući da je S.V. sebi prenijela 152.000 eura, čime je pribavila protupravnu imovinsku korist u tom iznosu, a 106.000 eura prenijela je društvu podnositelju zahtjeva.

6. Državni odvjetnik je pojasnilo da je optužnica izmijenjena kako bi se uskladila sa zaključcima financijskog vještaka. S.V. i njezin odvjetnik naveli su da S.V. razumije izmijenjenu optužnicu i da ne žele tražiti odgodu rasprave kako bi pripremili obranu s obzirom tu izmjenu.

7. Nakon izvođenja svih dokaza sud je ispitao S.V. u svojstvu optuženice. Tvrdila je da je bila ovlaštena prenijeti navedene iznose, da ih je namjeravala vratiti i da joj u svakom slučaju društvo D. duguje novac pa je stoga izvršila prijeboj svojeg potraživanja i svojeg duga. Ispitali su je njezin odvjetnik, državno odvjetništvo i predsjednik raspravnog vijeća. Nakon što je predsjedniku raspravnog vijeća potvrdila da je još uvijek direktorica društva podnositelja zahtjeva, S.V. je ispitana i u svojstvu zastupnice društva podnositelja. Navela je da je društvo podnositelj vratilo sve pozajmljene iznose društvu D.

8. U završnom govoru državno odvjetništvo je predložilo oduzeti S.V.-u iznos od 152.000 eura i društvu podnositelju zahtjeva iznos od 106.000 eura kao imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom.

9. Na raspravi održanoj 2. ožujka 2017., S.V. je ostala pri svojoj obrani te je navela da nema daljnjih dokaznih prijedloga i da nema ništa više za dodati. Sud je zaključio raspravu.

10. Dana 7. ožujka 2017. Županijski sud u Velikoj Gorici proglasio je S.V. krivom za djelo koje joj je stavljeno na teret te je naložio oduzeti S.V.-u i društvu podnositelju zahtjeva iznose koje je navelo državno odvjetništvo.

11. Društvo podnositelj zahtjeva, zastupano po punomoćniku, podnijelo je žalbu protiv te presude. Tvrdilo je da ga raspravni sud nije obavijestio o pravima koja ima kao treća osoba u skladu s člankom 558. Zakona o kaznenom postupku. Sud tako nije omogućio društvu podnositelju zahtjeva imenovati zastupnika, biti saslušano, predlagati dokaze, postavljati pitanja optužnici i braniti svoje interese. Tvrdilo je i da financijski vještak nije pregledao dokumentaciju koja ukazuje na to da je društvo podnositelj

podmirilo sve svoje dugove. I S.V. je podnijela žalbu, ističući iste povrede postupka u odnosu na društvo podnositelja zahtjeva.

12. Dana 5. lipnja 2020. Vrhovni sud, postupajući kao žalbeni sud, održao je sjednicu na kojoj je punomoćnik društva podnositelja izložio žalbu.

13. Istog dana Vrhovni sud odbio je žalbe. Smatrao je da, iako raspravni sud nije pravilno primijenio članak 558. Zakona o kaznenom postupku u pogledu postupovnih mjera zaštite za treće osobe, to nije utjecalo na zakonitost presude jer je optuženica (kao jedina osnivačica i direktorica društva podnositelja zahtjeva u to vrijeme) imala zajednički interes s društvom podnositeljem i mogla je učinkovito sudjelovati u postupku. Nadalje je utvrdio da ne postoji osnova za tvrdnje da je S.V. bila ovlaštena izvršiti dotične prijenose ili prijeboj ili da su zajmovi otplaćeni.

14. Ustavnu tužbu koju je potom podnijelo društvo podnositelj zahtjeva Ustavni sud odbacio je 24. veljače 2021.

15. Društvo podnositelj zahtjeva pred Sudom je prigovorilo da mu nije dana prilika učinkovito sudjelovati u kaznenom postupku i da domaći sudovi nisu ocijenili je li imovinsku korist pribavilo u dobroj vjeri, u suprotnosti s člankom 6. stavkom 1. Konvencije i člankom 1. Protokola br. 1.

OCJENA SUDA

A. Navodna povreda članka 6. stavka 1. Konvencije

16. Sud ponavlja svoju dobro utvrđenu sudsku praksu da se, u predmetima poput ovog, članak 6. stavak 1. Konvencije primjenjuje u građanskom aspektu (vidi *Silickienė protiv Litve*, br. 20496/02, stavci 45. – 46, 10. travnja 2012., i *Yldirim protiv Italije* (odl.), br. 38602/02, ECHR 2003-IV).

17. Sud nadalje primjećuje da su domaći sudovi utvrđivali prava građanske naravi društva podnositelja zahtjeva, a da to društvo nije bilo pozvano sudjelovati u postupku pred raspravnim sudom. Na temelju članka 2. stavka 5. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem, koji je bio na snazi u to vrijeme, osoba kojoj se oduzima imovinska korist ima položaj stranke u postupku.

18. Međutim, Sud ne može zanemariti: (i) da je optuženica bila jedina osnivačica i tadašnja direktorica društva podnositelja zahtjeva; (ii) da se optužba od početka odnosila na navodne nezakonite prijenose novca koje je optuženica izvršila sebi samoj i društvu podnositelju; te (iii) da su vještačenjem utvrđeni preneseni iznosi i činjenica da ih S.V. ili društvo podnositelj nisu otplatili (vidi stavke 2. i 3. ove odluke).

19. U takvim okolnostima društvo podnositelj zahtjeva moglo je razumno predvidjeti da će mu se oduzeti imovinska korist koju je za njega protupravno pribavila njegova jedina osnivačica i direktorica. Međutim, ni S.V. ni samo društvo podnositelj zahtjeva nisu poduzeli nikakvu radnju kako bi zatražili da

se društvo formalno uključi u postupak pred raspravnim sudom, posebno nakon izmjene optužnice 20. siječnja 2017. (vidi stavke 5. – 9. ove odluke).

20. Sud dalje primjećuje da je S.V. iznijela tvrdnju da novac koji su ona i društvo podnositelj pribavili nije pribavljen kaznenim djelom, ali da raspravni sud nije bio uvjeren (vidi stavke 7. i 10. ove odluke). Društvo podnositelj zahtjeva nije ukazalo ni na kakve daljnje tvrdnje ili dokaze koji su mogli biti izvedeni u njegovo ime u postupku pred raspravnim sudom da je bilo stranka u tom postupku.

21. Štoviše, u žalbenoj fazi društvo podnositelja zastupao je punomoćnik te je imalo dovoljno prilika iznijeti svoje tvrdnje o činjeničnim i pravnim pitanjima. Vrhovni sud ispitao je i odgovorio na tvrdnje društva podnositelja s obzirom na dokaze te zaključio da ostvarena imovinska korist predstavlja imovinsku korist ostvarenu kaznenom djelatnošću optuženice (vidi stavke 11. – 13. ove odluke).

22. Sud ponavlja da bi, kao opće načelo, osobama čija je imovina oduzeta trebalo formalno priznati položaj stranaka u postupku u kojem je oduzimanje naloženo, ali da činjenica da im je *de facto* pružena razumna i dostatna mogućnost da na odgovarajući način zaštite svoje interese može biti dostatna za ispunjenje zahtjeva iz članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi gore navedeni predmet *Silickienė*, stavak 50.).

23. S obzirom na razmatranja u stavcima 18. – 21. ove odluke, prigovor na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije je očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom (a) i stavkom 4. Konvencije.

B. Navodna povreda članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju

24. Prema dobro utvrđenoj sudskoj praksi Suda, nalog za oduzimanje predstavlja miješanje u pravo na mirno uživanje vlasništva (vidi *Sun protiv Rusije*, br. 31004/02, stavak 24., 5. veljače 2009.; gore navedeni predmet *Silickienė*, stavak 61.; i *Ünsped Paket Servisi SaN. Ve TiC. A.Ş. protiv Bugarske*, br. 3503/08, stavak 39., 13. listopada 2015.). Članak 1. Protokola br. 1 stoga je primjenjiv u ovom predmetu.

25. Sud dalje primjećuje da je društvo podnositelj zahtjeva iznijelo svoj prigovor o [povredi prava na zaštitu] vlasništva Ustavnom sudu na način koji ne ostavlja sumnju da je isti prigovor kasnije podnesen Sudu (usporedi *Radobuljac protiv Hrvatske* (br. 2), br. 38785/18, stavak 31., 17. lipnja 2025., i usporedi nasuprot tome *Hernadi protiv Hrvatske* (odl.), br. 29998/15, stavci 90. – 94., 3. rujna 2019.).

26. U takvoj situaciji društvo podnositelj zahtjeva nije bilo dužno koristiti druge oblike pravne zaštite koje je navela Vlada (kao što je traženje od vlasti otpisa duga koji proizlazi iz naloga za oduzimanje ili mogućnosti obročne otplate duga ili traženje naknade štete od S.V.), čak i uz pretpostavku da su djelotvorni (vidi *Radelić protiv Hrvatske*, br. 12432/22, stavci 29. – 33.,

13. svibnja 2025.; vidi i gore navedeni predmet *Ünspeđ Paket Servisi SaN. Ve TiC. A.Ş.*, stavak 32.). Sud stoga odbija prigovore Vlade o neiscrpljivanju pravnih sredstava.

27. Sud odbija i prigovore Vlade o statusu žrtve i navodnom nepostojanju značajne štete jer, iako društvo podnositelj još nije podmirilo dug, zakonski rok za njegovu prisilnu naplatu nije ni blizu isteka.

28. Sud nadalje ponavlja da iako oduzimanje uključuje lišenje vlasništva, ono predstavlja kontrolu upotrebe vlasništva u smislu drugog stavka članka 1. Protokola br. 1 (vidi *Veits protiv Estonije*, br. 12951/11, stavak 70., 15. siječnja 2015., i ondje navedena upućivanja na sudsku praksu).

29. Sud utvrđuje da je sporna mjera bila propisana zakonom (članak 77. Kaznenog zakona) i da je bila u skladu s općim interesom zajednice (vidi gore navedene predmete *Silickienē*, stavak 65., i *Veits*, stavak 71.).

30. Što se tiče razmjernosti mjere, Sud utvrđuje da je uspostavljena pravedna ravnoteža između legitimnog cilja i temeljnih prava društva podnositelja zahtjeva te da su postojala dovoljna postupovna jamstva.

31. Točnije, iako društvo podnositelj nije bilo optuženo ili osuđeno za neko kazneno djelo povezano s oduzetim novcem, domaći sudovi utvrdili su da mu je novac pribavila S.V. kaznenim djelom. S obzirom na ulogu S.V. kao jedine osnivačice i tadašnje direktorice društva podnositelja zahtjeva, činjenica da su domaći sudovi implicitno smatrali da se u takvim okolnostima društvo podnositelj ne može pozivati na vlasništvo u dobroj vjeri nije predstavljala nerazmjerno miješanje u pravo vlasništva društva podnositelja zahtjeva. Domaći sudovi ispitali su i uz dovoljno obrazloženje odbili tvrdnje da novac nije pribavljen kaznenom djelatnošću (vidi stavke 10. i 13. ove odluke).

32. Nadalje, ne ponavljajući svoja utvrđenja na temelju članka 6. stavka 1., Sud utvrđuje da činjenica da društvo podnositelj zahtjeva nije bilo pravilno uključeno u postupak pred raspravnim sudom nije, u konkretnim okolnostima ovog predmeta, narušilo pravednu ravnotežu između zaštite prava vlasništva i zahtjeva općeg interesa (usporedi gore navedeni predmet *Veits*, stavak 74., i usporedi nasuprot tome gore navedeni predmet *Ünspeđ Paket Servisi SaN. Ve TiC. A.Ş.*, stavci 46. – 47., u kojem društvo podnositelj zahtjeva nije imalo na raspolaganju nikakav postupak u kojem bi iznijelo svoje argumente pred domaćim vlastima).

33. Iz toga proizlazi da se i prigovor na temelju članka 1. Protokola br. 1 mora odbaciti kao očigledno neosnovan, u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom (a) i stavkom 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

ODLUKA PASSUS PROSPERUS D.O.O. protiv HRVATSKE

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana
4. lipnja 2026.

Liv Tigerstedt
zamjenica tajnika

Artūrs Kučs
predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

